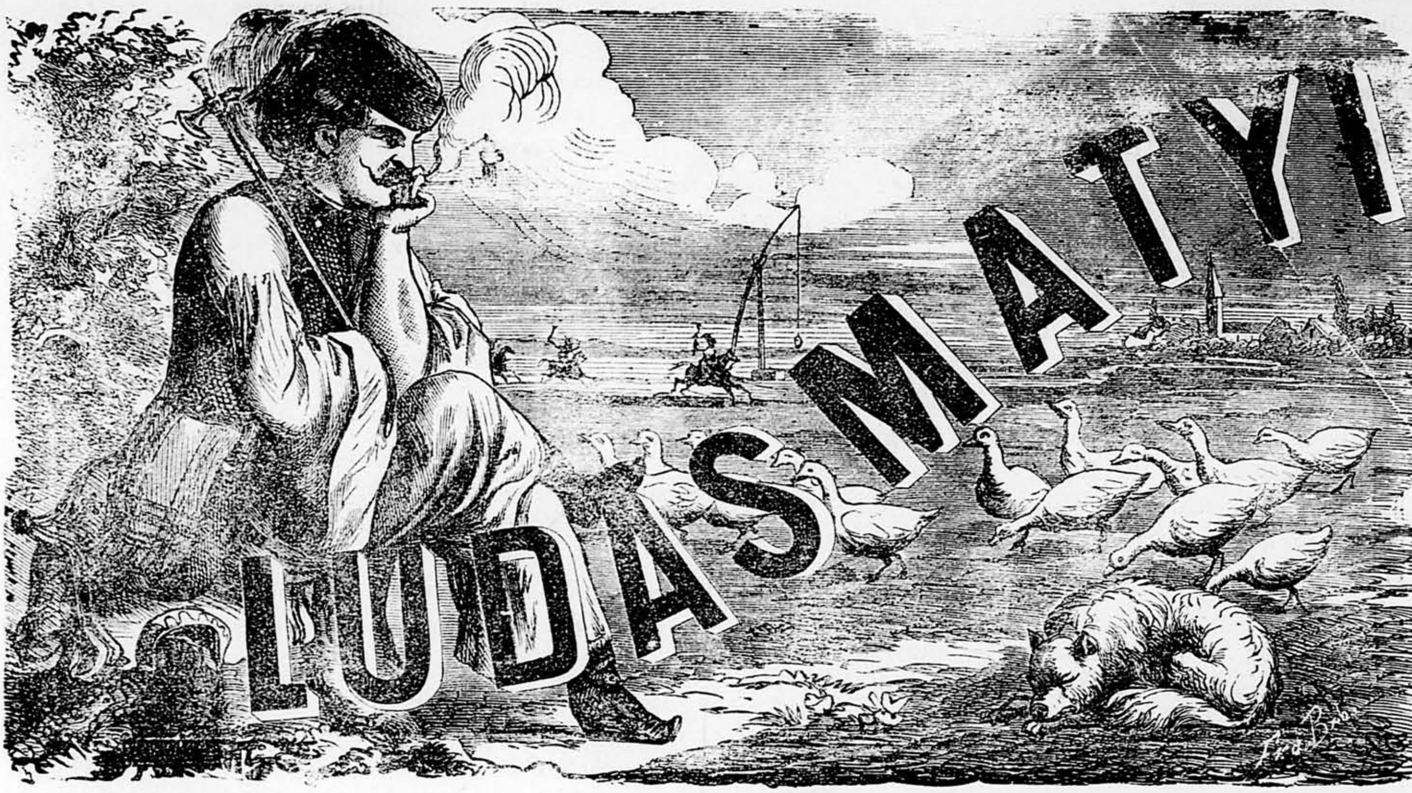

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetés pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, september 15. 1872. 38 szam.	GYÜJTŐKNEK 6 előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

A E I O Ö U Ü.

Kácsát, kappant vágnak gazdám asztalára,
Bárányt, ártányt hánynak tálba garmadára.

Derék ebédem lesz, nyelem e pecsenyét . .
Veres lével seprem le gégémnek szenyjét.

Illik is inni itt, diszlik imitt kis pint —
Imigy kiki hizik, s igy szivinn irt is hint.

Gondolom, jól kortyolsz jó boromból sógor!
Torkolj sok gombócot, ott hol forog sódor.

Ökröt, tököt főzök, köztök könyökölök . .
Ösztönöző szőlő csöppökön dőzsölök.

Rut butul bucsuzzunk, uttcu ugy ujuljunk,
Ugy huzzunk tust, kurucul ugy tujjunk.

Ürüt süt füt tüzünk, hült sült, ürün üljünk,
Kürtüljünk, fütyüljünk, gyürüt sürün füzzünk.

Bakouyi levelek.

I.

Jelige: A bakonyban sok a fa . .
Lesz abból akasztófa,
Azért zöldülnek a fák:
A legényt ráaggatják.

Tisztelt szerkesztő ur!
az az hogy hé Matyi! azt a füzfán fütyülő jégen kopogó mamelukfaló Pontius Pilátusodat

Mérges vagyok, dühösen mérges, azért hát ne teréfálj velem sokat, hanem add ki az ujságodban ezt az én porogrammomat, hogy hadd ismerje meg a világ, a Lónyai piculáknak egy szerencsétlen áldozatát.

Hej a ki áldója van, ha azok a Lónyai piculák nem lettek volna oly forgandók és kapósak a mostani lélekvásárlások alkalmával, ott ülnék én is a honatyai széken Majoros Pista mellett.

De hát ennek már vége.

Pedig hát nagyon illettünk volna egymáshoz, mert ő a vászon cselédségnek épen olyan nagy pártfogója, mint uri magam la! Pista komám minden asszony személyt emancipálni akar a férfiak alól, evvel lett hiressé a dámák előtt. Ha én honatya lettem volna, én is tettem volna olyan inditványt, a mitől a falnak ment volna Páter Tritytroty!

Hogy tehát az én általam jó előre megfábrikált mun-

Mellékelve van e számhoz a „Ludas Matyi" és „Népszava" előfizetési felhivása.

kám — a papok és ezek vagyonait érdeklő törvényjavaslatom — mint a cigány lova — kárba ne menjen, beküldöm neked, hogy add át Majorosnak, hadd nyujtsa be ezt is az országgyülésnek, hadd lássa a világ, hogy minő kapacitást temetett el a Lónyai picula! Tehát:

Törvényjavaslat a papi vagyonról.

I. §.

A papi jószágok káptalan, püspökség és érseki javadalmak — mint a melyek szent Están király által a papok hizlalására lettek adományozva — ezek hasonlô célra továbbra is épségben fenntartandók.

II. §.

A papoknak többé nem szabad maguknak fogadni a gazdaaszonyokat, hanem Pesten egy jóghallgatók és orvos növendékekből álló 12 tagu bizottmány neveztetik ki, a mely bizottmánynak kötelessége leend a papokat, az általuk jól ismert nőszemélyek közül gazdaasszonyokkal ellátni.

III. §.

A barát és szerzetes zárdák női, nem különben az apácák férfi cselédségéről, ugyan ezen bizottmány tartozik gondoskodni.

IV. §.

A 2. és 3. §. szerint rendelt gazdaszonyok és cselédek müködési ideje 3 évre terjed; ezen határidő letelte után ujakkal pótoltatnak.

V. §.

A netalántán felmerülendő kisdedekről és lelencekről a káptalan gondoskodik.

VI. §.

E törvény végrehajtásával a cultuszminiszter bizatik meg.

Ugyi Matyi, már ezen törvényjavaslatból is észlelhető, hogy minő kapacitás veszett el bennem és minő károkat okozott a Lónyai picula az országnak, — hát még a papoknak?

Lesz még ezenkivül egy pár inditványom is, melyeket szinte neked küldök fel becses engedelmeddel, ha már magam itthon maradtam, hát szellemi termékeim hadd bámulják ott fenn Pesten. Most pedig rágyujtok a nótámra:

A Bakonyban sok a fa
Lesz abból akasztófa,
Azért zöldülnek a fák
A legényt ráaggatják.

Sobri Jóska.

Egy dühös ciclops.

Van abban az épületben, a hol a Ludas Matyi lakik, egy lakatos is. Lakatos Pesten a városháztéren!! Piripótyon a község háza mellett meg nem engednék a kovács mühelyt . . Pesten nem igy van, itten szabad az ipar, kibérel az iparos egy pincze helyiséget, s üzletét vagy mühelyét felállitja benne s ur a maga odujában.

Afrika vadonjaiban nincs az a leopárd, mely ennél a szilaj lakatosnál dühösebb természetü volna.

A mesternek van valami hét darab inasa, vulgo dárdása, de legénye egy sincs.

A spanyol inquisitió alkalmával nem voltak nagyobb kinban az áldozatok, mint a mi lakatosunknál ez a szerencsétlen hét darab fiók ciclops.

Már kora reggel a krisztusokkal traktálja őket sipitó hangu gazdájuk.

Erre persze felhangzik a mühelyben a kalapácsconcert, előbb csak ugy piano.

— Ütitek jobban azt a vasat ti betyárok! hogy a menydergős ménykő csapjon a fületek töve mellé — förmed rájuk a rettegett mester.

A szegény dárdások aztán ütik a vasat, mint regementstambur a kétfenekü dobot.

Most meg már a tüzes munka nincs inyére a máiszter urnak.

— Ni az akasztófára való bunyikok! most meg már olyan laposra verik azt a vasat, mint a palacsinta. Lassabban ti naplopók! az apátoknak azt a krumplistercen hizott mivoltját, mert mindjárt kiforditom a vesétket ezzel a harapófogóval.

A dárdások erre egy kissé fontolgatva kezdik pörölyt forgatni.

— Mit pislogattok oly laposakat ti bicskások! — epéskedik tovább a ciclops.

A szegény dárdások aztán nem pislognak, hanem behunyják a szemüket, s ugy koczogtatják az üllőt . .

Erre aztán a maiszterban, mint a vulkán gyomrában veszettül hánykódik a tüzes méreg, elteremtettézi magát ismét vagy huszszor s aztán rájuk rivall:

— Nyitjátok ki a szemeteket ti kötni való akasztófa virágok! mert majd felnyitom én mindjárt ezzel a tüzesitett ösztökével, erre arra a ki . . . . .

A szegény dárdások aztán kinyitják a szemeiket s kalapálnak tüzesen, melynek iszonyatos lármájában aztán elvész a maiszter dörmögő hangja.

Ekkor meg ezért vész beléjük.

— Hát sikette akartok tenni, azt a jégen kopogó vak apátokat, most meg már ugy agyonverik azt a vasat, hogy patkószegnek sem lesz jó.

Az epe kezd a mesterben felszinre vergődni.

— Kutyák! dühöng tovább a maiszter, nem kaptok ebédre egyebet köménymagos levesnél.

Ettől a fenyegetéstől aztán megijednek a dárdások és elkezdenek szolidan ráspolyozni.

— Várjatok betyárok! hangzik erre ismét, majd abrakollak én titeket máskor turós csuszával meg vesepecsenyével — fenét nektek, meg krumpli levest.

Szegény dárdásoknak erre a biztatásra kezd a

fülök kissé lejebb konyulni. „Jaj akkor minékünk szegény názáretbeli népnek“ — nem mondják, de gondolják magukban; s mindegyiket előveszi a csuklás. A maiszterban mindegyre jobban jobban gyülik az epe s két szeme ugy csillog már a tüztől, mint a Szumrák cseh kárbunkulusa a kigyó utcai kirakatban.

— A jó kosztot csak szeretnétek ugyi betyárok! hanem a jó munka nem fér össze a kutyatermészetetekkel ugyi?

A dárdások hallgatnak mint a sült hal, nem mernek védelmükre szólni egy szót sem, eleresztik fülök mellett, bár mit csapkod fejükhöz busult gerjedezésében a máiszterük. Hisz ilyenkor, ha valamelyik egy szót kottyantana, tüzes vassal piszkálná ki annak a jobb szemét.

Tehát a dárdások megadják magukat sorsuknak s egykedvüen folytatják munkájukat. Természetesen soha sem tudják a mester kedvére tenni.

— No ti bitangok! mordul rájuk ismét, csak meg is kell az embernek miattatok veszni idő nap előtt; ni az a csámpás Jóska milyen kelletlenül forgatja a kalapács nyelét.

— Ej azt a bivalypofáju teremtését az apádfiának te Miska! de váglak pofon csak olyan lomhán járjon a kezed. A máiszter a mint megigéri, meg is teszi azonnal, s ugy üti képen a fiut, hogy Miskának zápfoga ijedtében az üllőre ugrik .....

Gyurka te! ne ásits, hanem fordits azon a karikán egyet, mert majd ha én forditok rajtad egyet, megemlegeted halálod óráján is.

Szegény dárdásoknak kedvük kezd elmenni a világtól.

— Bizony megölnek ezek a kutyák — kezdé rá ismét a maiszter.

— Az embernek csak egy csendes órája nem lehet miattok!

— Komisz, kötni való bitangok! itt eteti velük az ember a sok jó drága ételt, veszem nekik a drága frissitő italokat (t. i. a jó kutvizet, —) gondolák magukban a szegény dárdások, de világért ki nem merték volna mondani.

— De ezeknek mind hiába! ha a csillagos eget rájuk rakom is!

— Megálljatok barmok! majd főzetek én nektek karácsonyra töltött káposztát, hanem nem dagad meg tőle a vékonyatok.

— Malacot is akartam számukra venni, de érdemlik is ezek a bitangok!

— Kalácsot is akartam nekik süttetni, mindegyiknek egy-egy mákos patkót, hanem majd adok én nektek mákos patkót, de a falnak mentek tőle.

— Uram! könyörülj — sóhajták a szegény dárdások.

— Bort is vettem volna nekik — mormogá tovább a maiszter — még pedig két akó villányit, hanem majd adok én nekik olyan villányit, hogy földagad tőle a pofájuk...

Megöl velük a méreg! Nem nyomná ugy a gyomromat, ha mindennap inkább arzenikumot enném, s kindruszt innám rá, minthogy ezekkel vesződöm.

— Már a fejem akkora mintegy szapulló. Megnöveszti a sok gond ezek miatt a lókötők miatt.

— Mit röhögsz te bunyik? rivalt rá e közben az egyik kölyökre, ki már nem állhatta meg, hogy erre a sok idétlen morgásra félre ne huzza egy kicsit a száját. Majd beléd fujtom én azt a röhögést ugy, hogy tudom nem egyhamar jön kedved a világhoz!

— Kegyelmezz uram! — gondolá a szegény dárdás.

— A maiszter nyögött kinjában.

— Inkább bivalyokkal vesződöm, mint ilyen betyárokkal! Hisz ezek miatt élve elkárhozik az ember!

— Fujtasd jobban azt a tüzet te pimasz!

— Hej azt a szunyákoló teremtését a pisla szemeidnek, de huzom végig rajtad ezt a tüzes vasat, csak ugy hányd el vesd el módra tedd nekem a munkát.

— Gyurka! már te kis hanyatlasz...

— No! csapjon belétek a karikás menykő, mikor legjobban lesz dolgotok. Ejnye de meg is vert a teremtő ezekkel a zsiványokkal.

— Már ezt ki nem állhatom! A vérem mint az Aetna ég ettől a sok mérgelődéstől, — hütenem kell magamat, s inkább a Dunának megyek, mint-sem hogy tovább is ezzel az akasztani való bitang haddal vesződjem.

És ez a morgás dulás fulás igy megy reggeltől délig — igy a délutáni óráktól éjfélig, hétköznap ugy mint vasárnap, — csinálva ugy a szegény dárdásoknak, valamint „Ludas Matyinak szörnyüséges alkalmatlanságot.

Élt P.... n egy M.... nevü orvos, ki rettenetes panszláv magyarsággal irt egy orvosi könyvet. A könyv árát következő hexameter versben határozta meg:

„Pengő tiz hatosért eladandó fény de forintos.“

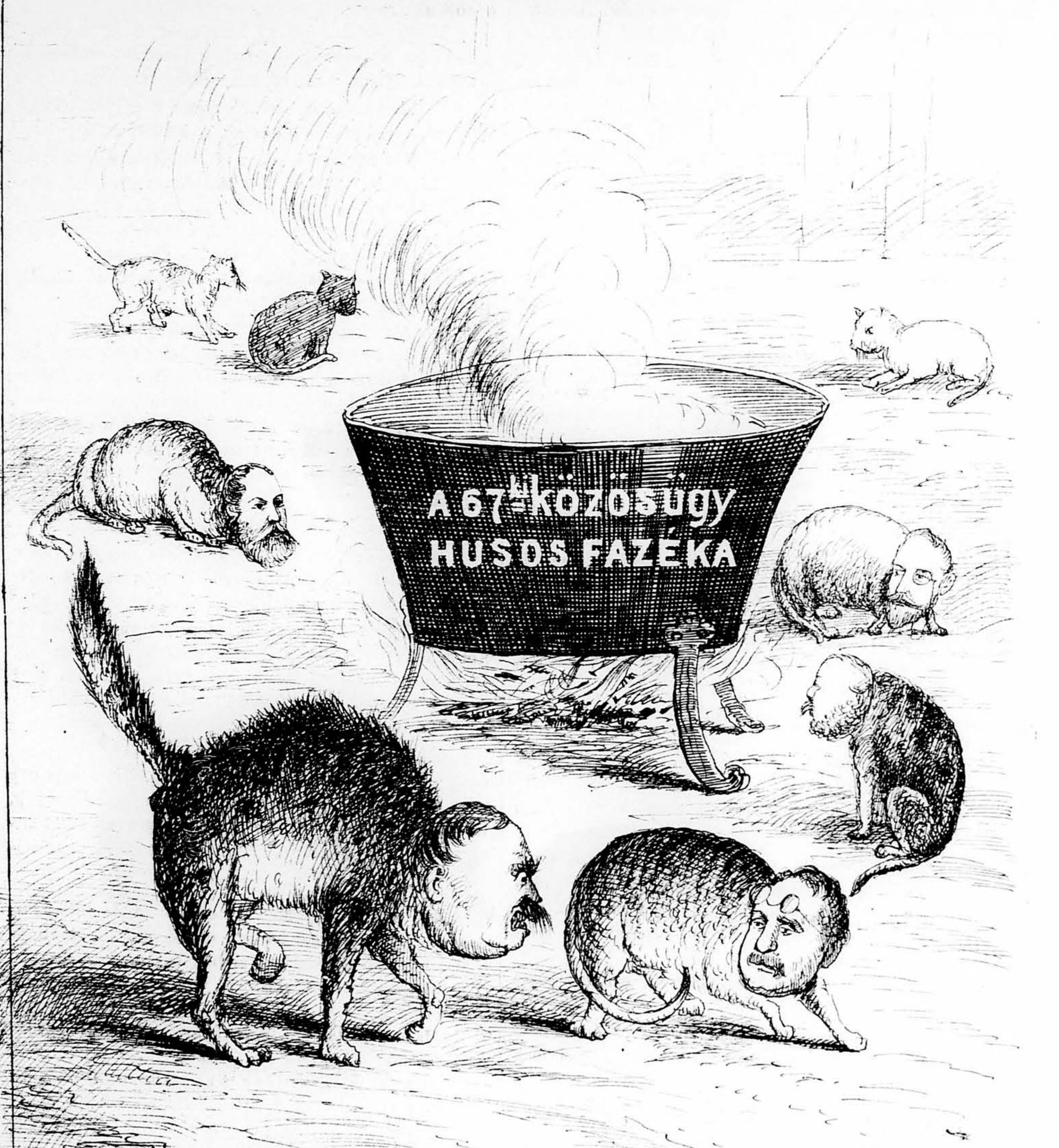
Másnap aztán a háza falára valamely korhely diák ezt irá:

„Édesi Málefidesz kesc tót sak, nem te magyar vagy.“

A. Pajtás micsoda oldal vagy, jobboldal vagy baloldal?

B. Én vendég-oldal vagyok, oda szavazok, a ki jobb vendégséget ad.

Illustrátiója

A jobboldal és balközép közti fuziónak

A berlini látogatáshoz.

A kik egymást ugy szeretik, . . . majd megeszik.

Az első pétervásári vásár.

Humoristikó heroikus költemény 7. énekben.

Irta Joskó Zazravecz szénégető.

Hetedik Ének.

Nisi Dominus custodiverit civitatem.
Frustra vigilat qui custodit eam.

„A hold rég feljött, kedves czéhbéli barátim!
Szólt Szkvarek, — és hogy a reggeli nap feljönne korán van;
mégis az hegy tetején, mint nap jöttére verőfény
lángban úszó boltját látom kiterülni világnak,
tüz e az ott, vagy csak földnek játéka barátim?
A másként is igen keveset szólló Tari erre. .
„Tüz – felele röviden — és épen a mi tanyánkon“
„Nem“ szólt ellene a nagyeszü Ledniczkinek apja;
és mivel az jó vásár, s bortól kedve derült volt —
Kárvallott Iványits kedvét felakarva deríteni —
igy folytatta tovább — „nem tüz czéhbéli barátim!
Ott egy eltemetetlen holt test lelke világit.
Sokba fogadnék, hogy kedves czéhbéli barátunk
Prellnek gyónás és penitentia nélküli lelke. . .
jött, hogy az ártatlan vérért itt állana bosszut.
Ezt követé vidám kaczagás, mely harsoga égig.

„Itt vagytok? susogá fentebb az lombok alatt egy
fojtott hang — helyesen, rég vár a faggyaszedett Prell“
s les helyiből, mint nyul ha vadász közelít, ki csuszamlott, —
futva szaladva rohant a kut melletti tanyához.
Ott hűs vízbe dugott fűszer fazekát keresé fel,
s a gyökerek maradékit két kézzel ki halászá,
nedvét mint erejétől telt, ki csavarta belölle,
és az főszerezett vizet az forrásba vegyitvén . .
még néhány száraz darabot máglyára dobott; igy
kész lévén puskát markolt és lesre odább ált.

„Mégis furcsa dolog szeretett czéhbéli barátim!
— jegyzé meg Szkvarek, az hegynek tetejére felérvén —
Itt, — noha emberi lény nincs, sőt útunkba se láttunk,
a tüz ég, s a mi több frissen rá hányt darabokkal.
Itt bennünket akár ki, de meg tréfálni törekszik,
Sőt tréfájának komoly és rosz szándoka látszik“
„Jókor jön, felelé Ivanyits, nagy somfa dorongját
forgatván, — jó kedvbe talál, de ha élete kedves,
és ha halandótól született, el, messze kerüljön,
mert, ha törékeny csontból van feje, szerte törendem;
és ha ezer lélek van benne ki űzöm — igyunk rá.“
A forrásra hasalva ivott, mint egy Szaharában
nyolc napokig vándorló vén teve, mely ez idöa át
forrást nem látott, s az szomj epedőleg emészti.
Példáját Szkvarek és nagyeszü Lednickinek apja,
ennek utánna pedig Tari, Árvai szinte követték.

Szomjukat oltván mind leülének a tüz közelében —
kézről kézre került kolbász és az maradék sült,
— mit Laci konyháról hoztak jó utravalóként —.
Erre kulacs sorban, de kulacsnak utánna ürült ki. . .
m r csak is a nagyeszüt nemző Lednicky edénye
volt tele, és Tarié. Most már arról jöve kérdés:
melyik ürüljön előbb? — az eszes Lednickinek apja
csak Tariét vélé, mert kisebb volt az övénél,
míg Tari az nagy edény megkezdésére utallott.
„Hát te szavazni akarsz kedves céhbeli barátom?!
szólt Ivanyits, mint e karavánnak az elnöke korra.
Jól van, igen helyesen, nézzétek drága barátim!
majd szavazok hát én. — S gyorsan felugorva helyéről,
felvett egy kulacsot. — „De ni ez meg a vén lobogóját
épen üres, kedves nagyeszü céhbéli barátom!
az kulacsot szírthez vágá, mi ezerre azonnal
szerte szakadt, mint gyengén gyurt példánya üvegnek.
Hadd csókollak meg, kedves céhbéli barátim!
és táncolt, a miként táncol szarvas, ha riad kürt.
Ekkoron Árvai is szintén fölkéle helyéről,
ölbe kapá szeretett kedves céhbéli barátját,
és csókot váltott; — hangzott az, mint mikoron két
biblia tábláját csapná egymásra az ember.
Hadd csókollak meg kedves céhbéli barátom!
hogy bivalyok nyaka közt koszoruzzák fel nagyanyádot.

Csakhogy még Tari sem kelt ám az gólya tojásból.
Dolmányát leveté, és földhöz vágta kalapját...
„Hát én drága barátim! — tán biz gólya fiú vagy
kölykedző macskák madranca gyanánt hasalék itt.
Azt nem igen hinném el, hát te bolond Szkvarek itt ülsz?
És oldalba üté Szkvareket. De hiszen Szkvarek is tán
nem volt gólya fiú, — sebesen fel szökve helyéről,
egy közelébe hevert tuskót felkapva kiáltott“
„melyik az én nótám bajtárs! azt kéne dalolnunk:
„Melyik? hát bátyám! szeretett céhbéli barátom!
vága szavába az ősz Ivanyits — mert tudni szeretném“
„Hát fiaim ti vitéz nevetek, - nem is az, no de várjunk,
mert csizmám kicsi kezd már lenni a lábhoz aránylag.“
Tán elfáradtál kedves céhbéli barátom?!
Csizmádat majd én, de nem is más fogja lehuzni,
s az levetett csizmát magasan fel az égbe hajintá . .
És valamennyi — de mind — táncolt, mint fürge fiók őz,
táncolt mint seregély, dallolt mint árva pacsirták,
vagy ha netán jobban tetszik, mint éjjeli baglyok.

Mint az a szép és szent Genovéva a szikla üregből —
akként búja elő — mintegy husz ölre alább — egy
emberi szennyes alak, nem más, mint faggyaszedett Prell.
Ólálkodva miként vén róka ha éhezik, és tyúk
avvagy lúd közelébe kerül, csuszott vala fellebb.
„Nadragulyám — susogá — operált, mind tébolyodott már.
Csak fél óra kerül bele még, és földre terül mind;
akkor az én órám szintén elütötte magáét,
mert szentül fogadám, hogy boszszúm rettenetes lesz,
mint az eget s földet rázó kelet égi viharláng.

És csak is ugy történt, mert egy fél óra alatt az
rettenetes táncban kimerült céhbéli barátok
mind, — de utolsó foszlányig szét szórva — mi rajtok
volt ruha féle, — ledült, lebotolt, egymásra keresztül.
Most már, nem mint szent Genovéva a szikla üregbül,
és nemis ugy, mint vénült róka, ha éhezik, és tyúk
avvagy lúd közelébe kerül, csuszott vala feljebb,
bátran mint diadalt nyert hős, jött fagyaszedett Prell.
„Azt szentül fogadám, hogy boszszum rettenetes lesz.“ —
— Szóllott, — és a mi volt még ott fa, a tüzre veté mind;
és mint egy kutató patkány, mind sorba szedé, az
szerte leszórt öltöny darabok minden kicsi részét.
Hogy ha talált készpénzt, rögtön táskába dugá, — és
nyakravalót, kalapot, dolmányt vagy zsebbeli kendőt,
nadrágot, csizmát, mellényt, és véle tarisznyát,
mindent tűzre dobott. — „Mondtam, hogy rettenetes lesz
boszum, mint az eget rázó kelet égi vihar láng.“ —
Puskáját ragadá sebesen, vállára veté fel,
és isten hozzád nélkül, oda hagyta barátit.

Másnap reggeli tiz, tizenegy órára fel ébredt
nadragulyától bódult öt czéhbéli barátunk.
És Ivanits kezdett orditani: — „Százszorosan jaj.“

Fontos találmány!

(fontosabb mint a kör négyszegesitése s ugyanazért a magyar tudós társaság figyelmébe ajánlja a felfedező.)

„Phylloxera vastatrix“-nak nevezik a természet tudósok azon parányi növényférget, mely a hazai borászatot végpusztulással fenyegeti.

A küszöbön álló szüreti saison legalkalmasabb időpont e tárgygyal komolyan foglalkozni; felhivjuk tehát a t. c. szőllőgazdák figyelmét e cikkre, ha más dolguk nincsen: tessék ezt elolvasni.

E levélszáritó nyavalya Franciaországban keletkezett. A francia földmivelési és kereskedelmi miniszterium 20,000 frank dijat tüzött ki oly szer feltalálására, mely e káros szőllővenyigegyökérkoleraelőidézőjét megkurálja. Miután e felhivás minden tudóshoz van intézve: indittatva érzettem magam a biologiával addig foglalkozni, mig végre sikerült e férgek pusztitására egy hathatós óvszert feltalálni, meg levén győződve találmányom biztos sikerében, hiszem, hogy a francia kormány részemre a 20,000 frankot utalványozni fogja.

*

E növényféreg, mely a szőllőtőkén rágódik Borszem nagyságú és köznyelven Jankó-tetűnek is neveztetik. A féreg a Philloxera és Aphidina nemhez tartozik. Biographiája következő:

Franciaországban Paul de Kock levele között tett nagymérvü rongálást e Jankó-tetü, másképp Aphidina (levéltetű), ugyszinte a „Petit Journal“ „Journal amusant“ és „Galois“-ban is. Hazánkban először 1868-ban mutatkozott és azóta poloska szemtelenséggel rágódik ez Aphidina a magyar szőllőtőkén (latinul: Pata iestván).

Nem lesz talán érdektelen a Jankó-tetű életének főbb vonásaival is megismerkedni, mert már az egész „Magyarország és a nagyvilág“ meg van e „kis lap“os féreggel fertőzve. A Jankó-kukac a négy negyedévi (praenumeratio idején) évszakot soha sem mint pete, hanem mint csuszó mászó állat tölti, mert ilyenkor kapja rendesen a subventiót*). A legkisebb politikai légváltozáskor megvedlik. Kiirtására sok fene irtószert találtak már fel, azonban egyik sem vezetett kellő sikerhez. Akin, a hires konstantinápolyi tudós a Dunaviz-kurát is ajánlotta már, ez bár nagy figyelmet keltett, mégis hatásnélkülinek bizonyult, mert a Jankótetű ugy lerázza magáról a vizet, mint a pudli kutya.

Csak egy szer van még hátra, mivel e férget ki lehet irtani: (Mercurium Salbum). E huszár-kenőcscsel szokták a Jankó-tetűhöz hasonló férgeket pusztitani; e szer ugy hiszem Jankónál sem tévesztené hatását, ha következőleg alkalmaznák:

Használati utasitás.

Jankót deresre fektetni, s beretválatlan arcára a huszárkenőcsből 25 porciót rákenni; s akkor e féreg elzenghetné:

Probatum est, vagy magyarán: „Probáltam ezt“.

Ez mindenesetre biztos sikerhez vezetne; ennek folytán felkérem a francia földmivelési és kereskedelmi minister urat, tessék számomra a 20,000 frankot pósta fordulattal elküldeni.

Donnerwetter Halifax.

Zsiga pósta.

Aszódinak. Az adomák közül a két első a Ludas Matyiban még 67-ben megjelent, egyik plane illusztrálva, a harmadik pedig selejtes.

„*A paradicsomban*“ cimü vig játék nem adható, mert a szereplők nagyon is meztelen gálába vannak öltöztetve.

Igy hát csak azt mondom Többsincs Istók urnak:

Mást tálaljon fel a tisztelt publikumnak.

---

*) Ilyenkor a tőke ágain élődik, vagy ha jobban tetszik „ágai“ a tőkén.

Szótalányok:

Az első szótagom szabadon nem járhat . .
De már a végtagom szép és nemes állat,
Kimondva egészen, a jó embereknek
Nevem rokonszenves soha sem lehetett.

*

Egytagu szó vagyok s olyan éles fegyver,
A mely a hegyével gyakran vérbe kever,
Feje nélkül testem éjente nem kever,
Nagyokat kiabál, hogy ha az óra ver.

Aláirás „Ludas Matyi“ részvényeire.

T. c. publikum!

Titkot tud **„Ludas Matyi“**, nagyszerü titkot, hanem hát nem evett bolond gombát, hogy ezt az oldalfuró skandalumot felfedezze ingyen, pláne ily előfizetési korszakban. A titkot majd csak október hó elején árulja el, midőn már a t. c. publikum befizette a jövő fertályra járó önkéntes részlet-fizetést, az **1 frt 50 krt.**

Tehát ha a t. c. publikumot bántja Èva anyánk kiváncsisága, prenumeráljon azonnal, mig el nem késik — mert a titok mellett még rettentően pompás élvezet is vár ám a „Ludas Matyi előfizetőire. Ugyanis október elején kezdődik meg:

„a kölyök mamelukok országos kiállitása“

A legelső rendü fényképészek Simonyi, Borsos és Schrecker nyakraföre fotografirozzák már ezen kölyök mamelukok fizimiskájukat „Ludas Matyi“ számára. Biografiáik pedig nyugtalanul várják az iróasztal fiókjában, hogy a világ elé drukkoltassanak.

Eddig van a tréfa, hanem a többi már komolyan van mondva:

A **„Ludas Matyi“** a magyar nép legkedvencebb mulattató képes ujsága, megjelenik minden vasárnapra, ha törik ha szakad.

A lap kiváltása — illetőleg egy részvény — évnegyedre **1 frt 50 kr.**, félévre **3 frt**, egész évre **6 frt.**

Az előfizetés legcélszerübben eszközölhető **postai utalványon**, melynek bérmentesitése 10 frt összegig csak öt krajcárba kerül.

Tapasztalván, hogy igen sokan, kik a „Ludas Matyi“-nak és a „Népszavá“-nak is előfizetői, megrendeléseiket két külön utalványon teszik, figyelmeztetem a nagyérdemü közönséget, miszerint **mindkét lapra egy utalványon** tehetik a megrendelést, miután egy kiadóhivatala van e két lapnak, s ezáltal is öt krajcár felesleges kiadást gazdálkodnak meg. A mai világban pedig minden krajcárt a fogához kell kopogtatni az embernek, mielőtt kiadná.

Gyüjtőknek minden öt előfizetőgyüjtés után tiszteletpéldányt biztositok.

Az előfizetések bérmentvé a kiadó-hivatalba **Pest városháztér 6. sz. alá** küldendők.

Ludas Matyi.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.